PIZDA!

št. 11, marec 2018

DELAVKE_CI USTVARJAJO VREDNOST

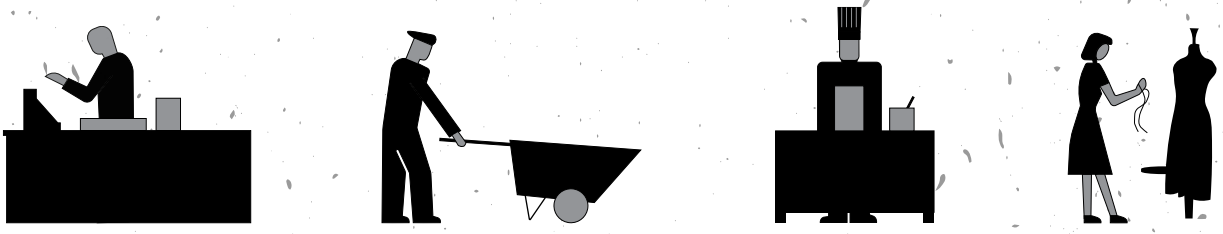

To PIZDO! so ustvarile_i aktivistke_i:

Marek Šurkala

Maja Repina

Matevž Hrženjak

Kaja Fiedler

Kaja Vidovič

Maja Bernik

Tina Podbevšek

Luka Vuga

Tinkara Kosi

Tomaž Podbevšek

m: tetapizda@gmail.com
f: Kolektiv PIZDA
www: pizda.clanweb.eu

INFOPEKA

PEKARNA
MAGDALENSKE MREŽE

MESTNA OBČINA MARIBOR

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE, ZNANOST, KULTURO IN ŠPORT
URAD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA MLADINO

MladiMaribor

Upamo, da niste fukjene_i, če pa ste fukjene_i, pa bomo napisale_i, da ste fukjene_i.

Izzivajmo, destabilizirajmo družbeno razmerje moči med spoli … … uporabljajmo podčrtaj!

Ker namreč le-ta omogoča vidnost transspolnih oseb, katerih spol se umešča onstran spolnega binarizma (ženska-moški) in je tako edina oblika, ki vključuje celotno družbo ter opozarja na močno spolno zaznamovanost jezika, kjer je moška oblika tretirana kot nevtralna.

Raba moškega slovničnega spola kot generične oblike se je s kontinuiteto uveljavila brez večje razprave. Moška slovnična "nevtralnost" se sedaj prikazuje kot univerzalnost, ki jo večina priznava, odobrava in sprejema. Ta forma - ustaljen, predpisan način v občevanju, je tako prepoznana kot legitimna in ustrezna. Za tem stoji simbolna moč, ki omogoča moči, da se polno izvršuje, se pritaji kot moč in dopusti, da jo vsi priznavajo, odobravajo in sprejemajo v okviru družbene hegemonije hetero in cisnormativnosti, s tem pa reproducirajo asimetrična družbena razmerja moči.

Moški slovnični spol se uporablja, ko je govora o skupini, ne glede na spolno strukturo, ker velja kot nevtralen. Hkrati predpostavlja, da so akterke_ji vse_i, a s stalno rabo moške slovnične oblike obvelja univerzalnost moškega delovanja in pasivnost žensk (in ostalih spolov). Rabo moškega slovničnega spola kot generičnega, jezikoslovke_ci legitimirajo na podlagi spolne nezaznamovanosti moškega spola, z njegovo nadspolnostjo oziroma spolno izpraznjenostjo, kar naj bi se dokazovalo z vsakdanjo rabo. A prav ta raba je še kako vpeta v navidezno nevtralna slovnična pravila, obremenjena s strukturo jezika ter zaznamovanostjo ženskega spola. Jezik družbene realnosti ne le odseva, ampak jo tudi konstituira.

Obstaja še kar nekaj izgovorov za rabo moškega slovničnega spola kot generičnega - eden od njih se naslanja na »status quo« in nič kaj argumentirano zagovarja, da tako pač je; drugi pravi, da je narava seksistična, saj je večinoma naredila samce in samice in s tem moško in žensko spolno obliko; tretji, da ima jezik točno določena pravila, ki moško obliko vzpostavlja kot generično in na videz nevtralno … pa še kak bi se našel.

Redukcionizem jezika na moški slovnični spol lahko presežemo s sočasno rabo moškega in ženskega slovničnega spola ter s poševnico, a s tem opozarjamo le na močno prevlado moškega slovničnega spola in hkrati reproduciramo spolni binarizem. Še vedno gre za zastopanost dveh medsebojno izključujočih se jezikovnih spolno zaznamovanih pozicij.

Podčrtaj v nasprotju z rabo poševnice presega spolni binarizem. Upošteva namreč problematičnost cisnormativnosti, cisseksizma in moškosrediščnosti jezika ter vzpostavlja prostor pluralnosti spolov onstran normativa. Odpira prostor za vse spolne končnice, ki še niso slovnično normirane oziroma vključene v formaliziran kod, in izpostavlja ranljivost ter nestabilnost spolnega binarizma.

Uresničimo potencial svobode za ustvarjanje prihodnosti, neenake sedanjosti, saj s tovrstnimi praksami pripomoremo k razkroju tistih reprezentacij oz. odsotnosti reprezentacij družbenih skupin, ki so podrejene socialnim in mentalnim strukturam. Vpeljujmo prakse,

ki bodo trčile ob objektivne strukture, specifična pravila igre polja in formalizirane kode ter jih skozi tovrstne trke tudi postopoma zamikajmo.

Jezik je orodje utrjevanja družbenega reda, hkrati pa tudi polje bojev.

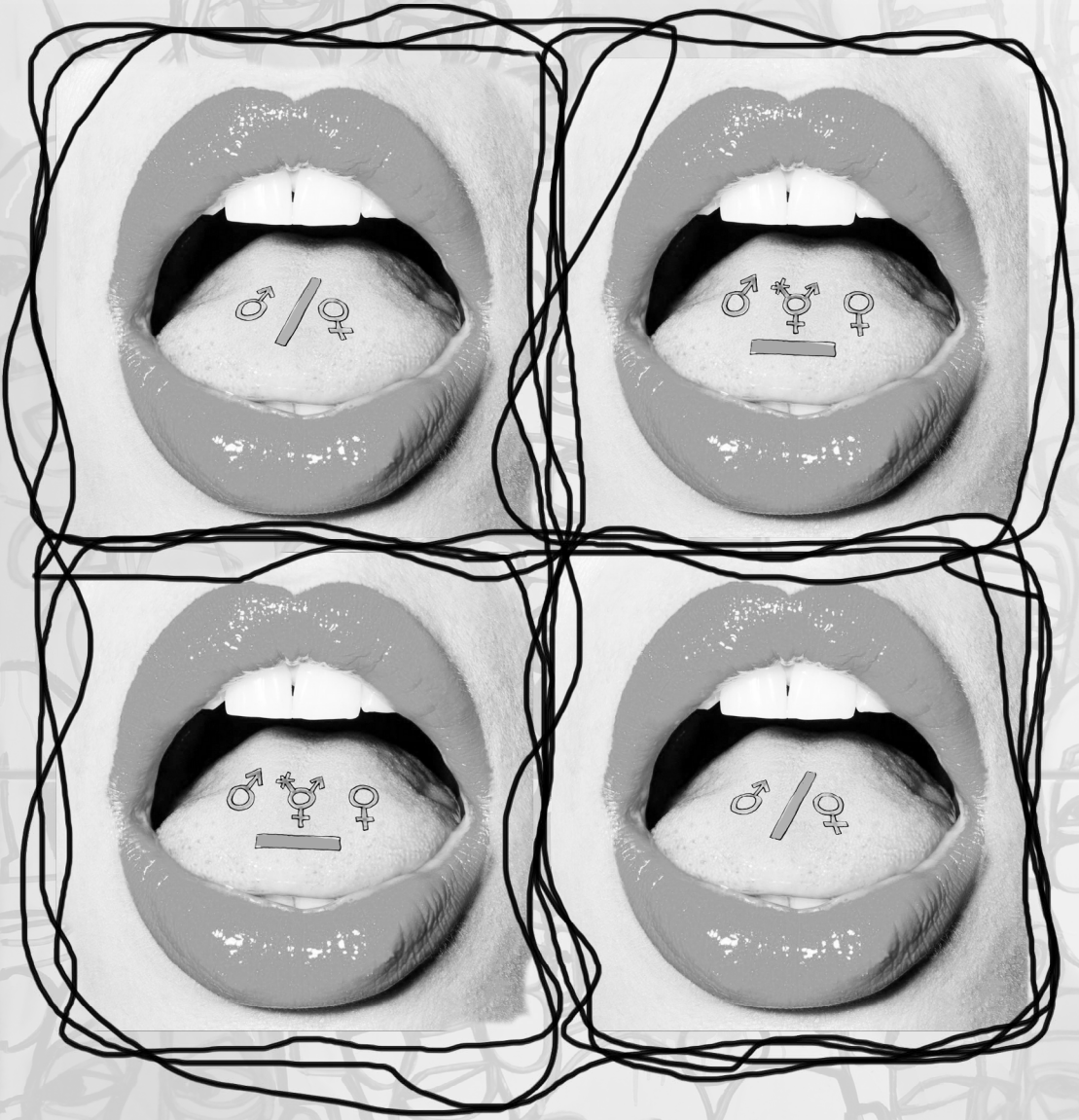

*prispevek ni avtorsko delo, je izlušček tez izvirnega znanstvenega članka Nine Perger Simbolno nasilje spolnega zaznamovanja v jeziku in prakse upora v visokošolskem prostoru.

MOJA BABICA V SOCIALISTIČNI JUGOSLAVIJI

Draga babica

Danes smo se v šoli učili o Jugoslaviji. Učiteljica nam je povedala o rdečem teroju, komunistih, o vsesplošnem kvarjenju človeških pravic~~ah~~, o UDBI, ki se je dobesedno širila v vsakem grmu in pranju možganov. Ko sem prišla domov, mi je mama pokazala tvojo fotografijo iz leta 1972. Šele sedaj razumem vso pokvarjenost socialističnega sistema. Zdaj te imam še bolj rada. Kmalu spet pridem na obisk.

Tvoja Maja

P.s. Mama sprašuje, če ji boš dala pol penzije za pralni stroj, saj je baje višja od njene plače.

KAKO NAJ NEKDO DELA VAJO ZA REVOLUCIJO, ČE NI SAM_A REVOLUCIONAR_KA?

Gledališče zatiranih je Boal razumel kot vajo za revolucijo.[1]

Ne razumem tega, da se mora Boalovo gledališče oz. gledališče zatiranih nenehno prilagajati trenutnim družbenim razmeram, češ da živimo v povsem drugem času in prostoru, kot je to bilo v 70-ih letih prejšnjega stoletja v Braziliji. Strukture zatiranja se od Boalovega časa do danes niso kaj dosti spremenile. Še več. Oblike zatiranja obstajajo v večji meri povsod enake in se še zaostrujejo. Odpraviti pa jih ne moremo brez boja proti istemu skupnemu imenovalcu – kapitalizmu.

Mnoge_i, ki se ukvarjajo z gledališčem zatiranih, ne razumejo povezanosti kapitalizma z drugimi strukturami zatiranja, zato razredno determiniranost ali razredno slojevitost redko ali pa nikoli ne naslavljajo. Aktivist in pedagog Julian Boal (sin Augusta Boala) pravi, da ni mogoče razumeti odnosa med delavcem in šefom, ne da bi razumeli kapitalizem. Prav tako je nemogoče razumeti odnos med človekom in živaljo, ne da bi upoštevali speciesizem, odnos med belcem in črncem, ne da bi upoštevali rasizem, ali razumeti odnos med moškim in žensko, ne da bi razumeli patriarhat. Odnosov med različnimi družbenimi skupinami ne moremo razumeti, ne da bi upoštevali, da so vse oblike strukturnih neenakosti (kot so speciesizem, rasizem, seksizem, heteroseksizem idr.) medsebojno odvisne in skupaj tvorijo sistem medsebojno odvisnih in vzajemno delujočih izključevanj in dominacij. Iz tega sledi, da se ni mogoče boriti proti zatiranju žensk ali pa izkoriščanju živali, ne da bi se hkrati borile_i proti kapitalizmu. Boal je zapisal: *»Human actions are not the exclusive and primordial result of individual psychology: almost always, through the individual speaks his class«.*

KUD Transformator, ki so ga ustanovili leta 2012 z namenom širjenja družbene odgovornosti z uporabo metode gledališča zatiranih, pozablja, da je Boal izhajal iz marksistične teorije, ki pravi, da oblike zatiranosti izhajajo iz razredne razslojenosti družbe. Marx je v svojem Komunističnem manifestu, ki je izšel leta 1848, zapisal, da je zgodovina sleherne dosedanje družbe zgodovina razrednih bojev. Zagovarjal je, da bodo različne družbene skupine svobodne šele tedaj, ko bo osnovan produkcijski sistem, ki je značilen za kapitalizem, ukinjen. Po Marxu torej odprava razredov vodi k odpravi sistemskega zatiranja.

Velik problem, s katerim so sooča gledališče zatiranih, so tudi neoliberalne vrednote, ki so prisotne na vseh področjih in jih mnoge_i (med njimi tudi v KUD Transformator) niti ne razumejo kot problematične. Tako postaja dialog med različnimi družbenimi skupinami, na katerem sloni tudi njihova zadnja gledališko-gibalna predstava Mostovi, glavna mantra za osvoboditev izpod jarma zatiranja. Ali je res, da zatiranja ni mogoče odpraviti, ker nismo sposobne_i poslušati drug drugega? Ali mora pretepena žena razumeti, zakaj je agresiven njen mož? Ali mora izkoriščen delavec razumeti, zakaj mu šef že tri mesece ni izplačal mesečne plače? Absurdno bi bilo, da bi homoseksualca obtožili nestrpnosti, ker se ni pripravljen pogovarjati s homofobi oz. ne razume njihovih strahov, ki so plodna tla za vse oblike nestrpnosti. Če se gibljemo v to smer, prelagamo odgovornost z zatiral-

[1] *Augusto Boal je bil brazilski režiser, vizionar, pisatelj, politik in pedagog. Je ustanovitelj gledališča zatiranih oz. gledališke forme, uporabljene v radikalnih ljudskih izobraževalnih gibanjih.*

cev na zatirane, obenem pa zamegljujemo vzpostavljena razmerja moči, ki jih diktirajo tisti, ki imajo več družbene moči v primerjavi s tistimi, ki te moči nimajo. Prvi se nikoli ne bodo odrekli svojim privilegijem in se jim brez upora tudi ne bodo. To bi bilo povsem iluzorno pričakovati, zato je takšno zapletanje v okvirje dialoga, ki ga spodbuja tudi neoliberalna politika, namesto vzpostavljanja razredne dimenzije in razrednega boja povsem kontraproduktivno v boju zoper različne oblike zatiranja.

Julian Boal poudarja, da gledališče zatiranih postaja mainstream, saj je bolj kot odprava sistemskega zatiranja pomembna osebna rast, dialog in ustvarjanje skupnosti, ki ne razume, kako funkcionira družba. Zato gledališče zatiranih, kakršno je zasnoval Boal v 60-ih in 70-ih, danes ni več revolucionarno. Najbrž k temu vpliva tudi to, da se z gledališčem zatiranih ne ukvarjajo tisti, ki jih zanima aktivizem, temveč gledališče kot laboratorij. Gledališče zatiranih npr. KUD Transformator pogosto razume kot prostor, kjer se gradi in povezuje skupnost (kar je voda na mlin za mnoge new agerje, ki se pogosto udeležujejo delavnic gledališča zatiranih, obenem pa jih je mnogo tudi članic_ov društva), ki je navidezno ločen od globalne družbe. Ta skupnost ne predstavlja opozicije potrošniško usmerjeni neoliberalni družbi, ker ni usmerjena k uporu, temveč ustvarja občutek varnosti v vse bolj konkurenčnem svetu.

Gledališče zatiranih oz. gledališče za družbene spremembe bi v prvi vrsti morali voditi ljudje, ki bi spoznali, da zatiranja živali, delavk_cev, homoseksualk_cev, transspolnih oseb, žensk, ljudi s posebnimi potrebami, črnk_cev itd. ni mogoče odpraviti, ne da bi se hkrati borili proti kapitalizmu. To pomeni, da je vsakršen boj, ki ne vključuje boja zoper kapitalizem, reformističen, saj ne odpravlja struktur zatiranja. Ali se z dialogom strukture spremenijo? Nikoli. Moč še naprej ostaja v rokah istih družbenih skupin.

Tako se gledališče zatiranih v predstavi Mostovi povsem oddaljuje od političnega oz. kakršnegakoli problematiziranja strukturnih hierarhij. Boal je v intervjuju leta 1999 izpostavil, da gledališče zatiranih ni namenjeno stimulaciji individualnih želja ali osvobajanju na individualni ravni. Mostovi pa nam prikazujejo ravno osebne zgodbe resničnih ljudi (new agerjev) in možen dialog med njimi. Julian je zapisal: *»The definition of oppression might be a concrete relation between individuals who belong to different social groups. It is a relation that benefits one group to the detriment of the other. In this attempt of finding a definition, oppression is beyond individual relationships. It is not reduced to what the English call a »one on one relationship;« it always contains something beyond that.«*

V Mostovih je prikazanih mnogo problematičnih stvari, kot so poveličevanje vloge očeta, diskurz proti splavu, diskurz proti cepljenju, premeščanje odgovornosti z zatiralcev na zatirane itd. Morda je čas, da začne KUD Transformator poleg vaj za povezovanje skupnosti brati tudi kakšno Marxovo knjigo. Predvsem pa naj ponovno osmislijo, kaj pomeni boj za spremembe v obstoječih odnosih moči, saj s poudarjanjem dialoga in predstavami, kot so Mostovi, kjer do problematiziranja razmerij moči v naši družbi sploh ne pride, zgolj vzpostavljajo in utrjujejo ideologijo vladajočega razreda.

Boal, A. (2008): Theatre of the Oppressed.
Marx in Engels (2012): Komunistični manifest.
Boal, J. (2012): Zapiski o zatiranju so nastali v obliki predavanja za letno konferenco Theatre & Pedagogy of the Oppressed. Objavljeni so v Praznovanje možnosti transformacije: gledališče zatiranih v teoriji in praksi, lokalni in globalni perspektivi (2012).
Vičar, B. (2013): »Si kdaj videl svobodnega konja?« Filozofski kontekst animalistične etike v poeziji Jureta Detele in Miklavža Komelja.

Brezposelni mladi, preberite! Naše ljubo Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport se nas je usmililo s še enim javnim razpisom. A pazite! Ni vse plemenito, kar se plemenito sliši.

Naše ljubo Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport nas je ponovno presenetilo! Tokratni razlog za veselje je v novembru objavljen javni razpis »Zaposlitev na področju mladinskega dela v mladinskem sektorju,« ki je bil izdan z namenom izpolnitve specifičnega in nadvse plemenitega cilja: »Znižanje brezposelnosti mladih.«

Naj kar citiram nekaj odlomkov iz omenjenega teksta.
"Z javnim razpisom se mladim od 15. do vključno 29. leta omogoči dostop do čim prejšnje kakovostne zaposlitve."
"Ukrep prinaša nove zaposlitve mladim iskalcem prve zaposlitve in brezposelnim mladim, starim od 15 do vključno 29 let, s katerim se na področju mladinskega dela odzivamo na potrebe mladinskega sektorja. Gre za zaposlitev, ki mladim prinaša možnost za (redno) zaposlitev in pridobivanje kakovostnih delovnih izkušenj, znanj in kompetenc."
"Cilj javnega razpisa je spodbuditi in zagotoviti večjo zaposljivost ciljne skupine mladih, kar povečuje možnosti njihove zaposlitve po izteku operacije ter prispeva k znižanju brezposelnosti mladih."

A pazite! Ni vse plemenito, kar se plemenito sliši. Ali bere.
Če ste slučajno vključeni v kakšno izobraževanje ali usposabljanje, financirano s strani Republike Slovenije in Evropske unije iz Evropskega socialnega sklada preko javnega razpisa spodbujanja aktivnega državljanstva mladih za večjo zaposlenost 2016-2018 (JR AD), za katerega upate, da bo vsaj malenkostno izboljšalo vaš položaj na trgu dela, ne ustrezate ciljni skupini mladih in na zgoraj omenjenem razpisu ne morete sodelovati. Kako ironično, kajne? Zavod RS za zaposlovanje nas tako rekoč tedensko obvešča in vabi na vsakovrstna usposabljanja, namenjena izključno nam, brezposelnim mladim, ki bodo dodala tisto tako potrebno piko na i naši zaposljivosti. Ha! V primeru dotičnega razpisa so nam taista izobraževanja piko na i odvzela. In to jemljemo osebno.

Ker imamo željo po izobraževanju. Ker si želimo pridobivanja novih znanj, ki nas bodo končno naredila dovolj kompetentne za to podganjo dirko, ki jo imenujemo iskanje zaposlitve. Ker želimo spoznati nove ljudi, organizacije in raziskovati možnosti, ki jih imamo. Ker enostavno hočemo biti aktivni, četudi smo brezposelni.

Zaradi lastne aktivnosti pa nismo primerni za sodelovanje na razpisu. Zaradi lastne aktivnosti nam je onemogočena možnost kandidature za potencialno zaposlitev. Gre za logiko kaznovanja najbolj pridnega otroka. Če imajo nekateri dodatek za aktivnost, imamo mi odbitek za aktivnost.

Najbolj zabavno pa je dejstvo, da bi se z zamenjavo zgolj ene besede v razpisu, zadeva rešila. V zadnjem stavku člena 2.3 bi morali napisati po namesto pred. Ali pa bi nam prej dali vedeti, da vsaj en mesec pred objavo razpisa ne smemo biti vključeni v nobeno od izobraževanj. Tako lahko je to. Komunikacija je ključ do uspeha. Zaradi tega vam, dragi mladi, drage mlade, nadobudni iskalci zaposlitve, polagamo na srce – ustavite se. Kot večkrat pravijo, mladi smo leni in se nam ne da delati. In po tem razpisu sodeč je tak pristop ključ do vrat nove zaposlitve.

V moji državi
krožna ekonomija,
jaz pa pod črto.

Hvala za rože,
vino, šporhet, obleke ...
ROSA LUXEMBURG!

An ban pet podgan,
štiri miši so v hiši
slovenska vlada.

Za devetimi
gorami in vodami ...
»Boš kečap al zenf?«

Tina jé maslo,
ve, da ga ne sme, ker je
njen brat veganec.

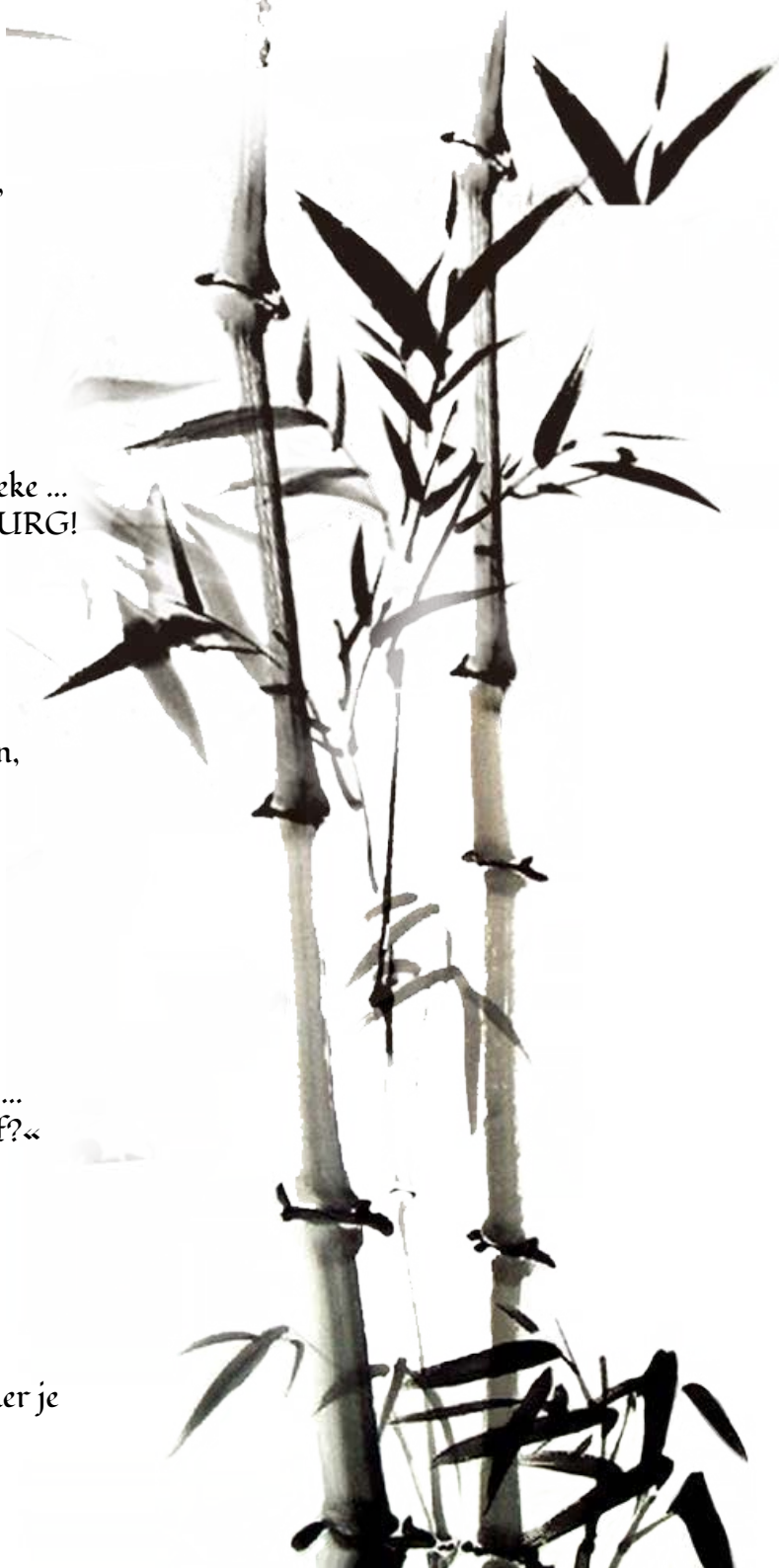

DARWINOVA NOČNA MORA ALI GLOBALNI KAPITALIZEM

Dokumentarni film Huberta Sauperja Darwinova nočna mora (ang. *Darwin's Nightmare, 2004*) prikazuje krasni novi svet globalnega neoliberalnega kapitalizma v tanzanijskem mestu Mwanza. Čeprav naslov filma aludira na okoljsko-ekološko katastrofo, ki se je zgodila z naselitvijo nilskega ostriža v Viktorijino jezero, se film osredotoča predvsem na družbeno plat življenja v mestu Mwanza. Ta pa nam govori o težki zgodbi postkolonialne podsaharske Afrike. Izkoriščanje, revščina, z njo povezani AIDS, alkoholizem, prostitucija, brezdomstvo in lakota, trgovanje z orožjem in rasizem – vse to so teme v filmu, o katerih bi bilo mogoče napisati mnogo strani. V nadaljevanju bom izpostavil temo, za katero mislim, da je pomembna podstat sodobnih procesov v državah globalnega juga oziroma tako imenovanih držav v razvoju.

Film nam na začetku predstavi revne ribiče, ki ribarijo za podjetje, ki filete ulovljenih rib nato izvozi v Evropo. Upravljavci podjetja so iz Indije. Globalizacijo nam mediji, predvsem pa *mainstream* ekonomisti, predstavljajo kot tisti proces, ki bi naj t.i. »nerazvitim« državam globalnega juga pomagal, da postanejo bolj podobne »razvitim« državam Zahoda. Kiely (2009) opredeli globalizacijo na dva načina: prvič kot periodo neoliberalnega kapitalizma, ki se je pojavila v 70-ih in 80-ih letih 20. stoletja, in drugič kot ideologijo in politični projekt, osnovanem na znanem reku Thatcherjeve »Ni nobene alternative«. Če so v imperializmu Leninovega časa imperialne države drugim onemogočale dostop do svojih kolonij, je za čas transnacionalnega kapitala značilno, da se delovna sila in naravni viri držav odprejo kapitalistom s celega sveta. Pri tem veliko »pomagajo« tudi mednarodne institucije, kot je npr. Mednarodni denarni sklad (MDS) s svojimi programi strukturnega prilagajanja. Z drugimi besedami: dominacijo imperialnih držav zamenjuje transnacionalna razredna prevlada.

Čeprav se je od leta 1970 delež proizvedenega blaga (ang. manufactured goods) v celotnem izvozu držav v razvoju do leta 2000 povečal za več kot 60 procentov, nastaja večina tega blaga v sektorjih z malo vrednostjo. Poročilo Svetovne banke iz leta 2002 sporoča, da je doba globalizacije prinesla znižanje svetovne revščine, ki ga je povzročila ekonomska rast, ta pa je spet prikazana kot posledica liberalizacijskih politik nekaterih držav v razvoju. Tako se govori o znižanju števila ljudi, ki živijo v absolutni revščini, ki naj bi med letoma 1990 in 2005 padlo s 1,8 milijarde na 1,37 milijarde, vendar so te številke zelo vprašljive in celo druga poročila Svetovne banke govorijo ravno nasprotno. Poleg vprašljive metodologije je za bolj optimistične podatke zaslužna tudi gospodarska rast Kitajske in Indije, ki pa sta le-to dosegle s politikami, ki so v nasprotju z neoliberalnimi priporočili Svetovne banke. Poleg tega pa druge študije kažejo tudi, da se vsekakor veča globalna (dohodkovna in premoženjska) neenakost, ki je povezana z višjo stopnjo revščine, počasnejšo ekonomsko

rastjo, večjo stopnjo nezaposlenosti in višjo stopnjo kriminala. To vidimo tudi v Darwinovi nočni mori. Ribiči živijo v delovnih kolonijah in umirajo zaradi z revščino povezanih dejavnikov, ženske pa iščejo zaslužek v prostituciji in na koncu umrejo mlade zaradi AIDS-a ali pa jih, kot vidimo v dokumentarcu, umori katera izmed njihovih »strank«. Zaradi slabih pogojev doma in vsesplošne revščine živi na ulicah veliko otrok, ki za to, da lažje zaspijo na ulici, vdihavajo stopljeno embalažo, ki ostane od ribje predelovalne industrije.

V filmu večkrat slišimo, da gredo ljudje iz podeželja v mesta iskat zaposlitev. Tudi to je ena od posledic globalnega neoliberalnega kapitalizma. Socialni odnosi v kapitalizmu so namreč osnovani na ločitvi delovne sile – delavcev od produkcijskih sredstev – strojev in drugih orodij. Kar se je dogajalo na Zahodu pred 20. stoletjem, se zdaj dogaja v preostanku sveta, tudi v Afriki. Z izgubo produkcijskih sredstev so namreč delavci in delavke prisiljeni iskati zaposlitev – mezdno delo, da si lahko privoščijo osnovne življenjske potrebščine.

Ali kot bolj natančno opisuje Mike Davis v knjigi Planet slumov: ukrepi deregulacije in finančna disciplina, ki sta ju vsiljevala Mednarodni finančni sklad in Svetovna banka povzročata beg presežne podeželske delovne sile v mestne slume. In dalje, kot piše afrikanistka Bryceson: »Deregulacija državnega trga potiska kmetijske proizvajalce na svetovne blagovne trge, na katerih so srednji in revni kmetje le težko konkurenčni. Programi strukturnega prilagajanja (s strani MDS) in ukrepi ekonomske liberalizacije so sovpadali s svetovnimi silami deagrarizacije in z državnimi ukrepi, ki so spodbujali opuščanje kmetijstva.« Torej lahko vidimo, da tudi zapuščanje podeželja in kmetovanja ni zgolj naključje, temveč del globalne igre kapitala.

Če ponovimo – neenakomeren razvoj je ena od glavnih lastnosti svetovne kapitalistične ekonomije. V kapitalizmu pa je produkcija na koncu določena s potrebo po ustvarjanju dobička. Tudi če v deželah svetovnega kapitalizma od lakote umira 2 milijona in več ljudi.

Viri:

Kiely, R. (2009). *The clash of globalisations: Neo-liberalism, the third way, and anti-globalisation.* Chicago, Ill: Haymarket Books.
Kiely, R., (2013). Imperialism or globalisation? … Or imperialism and globalisation: Theorizing the international after Rosenberg`s »post-mortem«. *Journal of International relations and Development, 17 (274)*, 1-27.
Davis, M., Cajnko, B., Vidmar, I., & Gregorčič, M. (2009). *Planet slumov*. Ljubljana: Založba /*cf.
Wade, R. H. (2003). Is globalization reducing poverty and inequality? *World Development, 324,* 567-589.

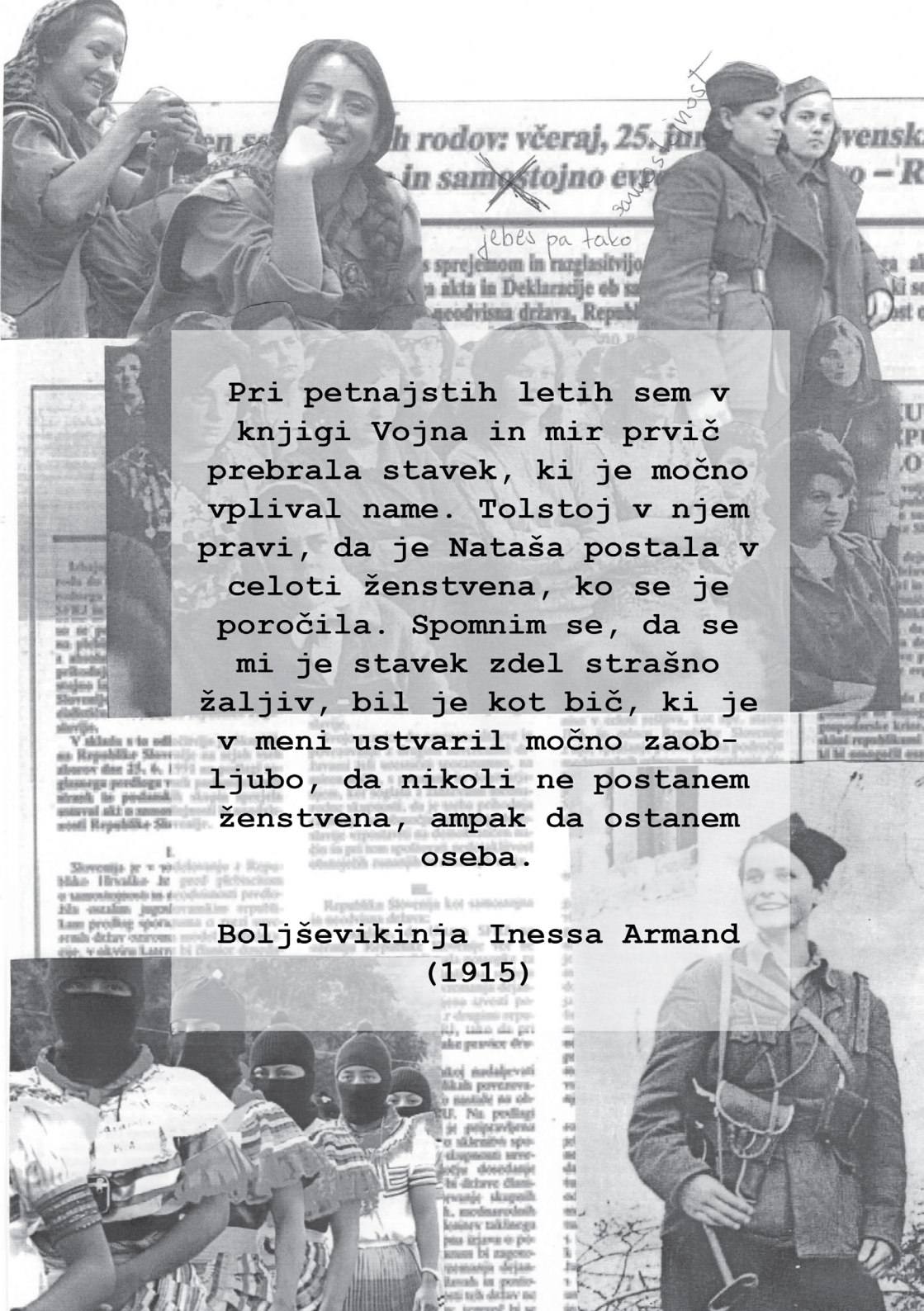

Pri petnajstih letih sem v knjigi Vojna in mir prvič prebrala stavek, ki je močno vplival name. Tolstoj v njem pravi, da je Nataša postala v celoti ženstvena, ko se je poročila. Spomnim se, da se mi je stavek zdel strašno žaljiv, bil je kot bič, ki je v meni ustvaril močno zaobljubo, da nikoli ne postanem ženstvena, ampak da ostanem oseba.

Boljševikinja Inessa Armand (1915)

Od vsega, kar živi in ima razum,
stvori najnesrečnejši smo me – ženske.
Za drag denar si moramo kupiti
moža – telesu našemu gospoda.
Od prvega je drugo zlo še hujše.
Življenje tvoje od tega je odvisno,
dobiš li dobrega ali pa ne.
Saj razporoka ženi je v sramoto
in snubca komaj odkloniti smeš.
Življenje novo in navade nove
te čakajo v zakonu; dar preroški
imeti moraš, da možu ustreči znaš,
ker nihče te ni tega poprej učil.
Če to ti gre po sreči, če je mož
v zakonu zadovoljen, če mu jarem
zakonski ni težak – oh, kakšna sreča!
Če ne, je bolje, da čimprej umreš.
Saj mož, ki doma ne najde zadovoljstva,
si išče izven hiše razvedrila,
pri tem prijatelju, pri svojih vrstnikih;
me žene pa imamo njega edino.
Pa pravijo, da me živimo varno
doma, da morejo može na vojsko.
Kaj prazne marnje! Jaz rajši šla bi trikrat
v bojni metež, ko pa rodila bi enkrat!

Evripid, Medeja (5. st. pr. n. št.)

SMISELNO N

Cisspolni moški (ali cis moški) je oseba, ki doživlja ujemanje med lastnim doživljanjem spolne identitete in spolom, ki mu je bil pripisan ob rojstvu.

Androgenost (angl. androgyny) je spolni izraz, ki je nedoločljiv izključno enemu izmed spolov binarnega spolnega sistema; androgenost kot spolni izraz ni konformističen le ženskosti ali moškosti, temveč je oblikovan s prepletom spolnih izrazov obeh binarnih spolov.

Cisspolna ženska (ali cis ženska) je oseba, ki doživlja ujemanje med lastnim doživljanjem spolne identitete in spolom, ki ji je bil pripisan ob rojstvu.

Aspolnost (angl. agender) je spolna identiteta, kjer se oseba ne identificira s katerokoli spolno identiteto oz. čuti popolno odsotnost lastne spolne identitete.

Demiboy so osebe, ki se le delno identificirajo kot moški, ne glede na pripisan spol ob rojstvu. S spolom, pripisanim ob rojstvu, čutijo le najrahlejšo povezanost, kar pa jim v vsakdanjem življenju ne povzroča nelagodja. Lahko se identificirajo brez spola, z drugimi spoli in delno kot moški.

Bispolnost (angl. bigender) je spolna identiteta, pri kateri oseba čuti dve ločeni spolni identiteti bodisi istočasno bodisi izmenično. Različne spolne identitete, ki so prisotne pri bispolni osebi, so lahko binarne ali nebinarne – na primer moška in ženska spolna identiteta ali pa ženska in aspolna identiteta itd.

Demigirl so osebe, ki se le delno identificirajo kot ženske, ne glede na pripisan spol ob rojstvu. S spolom, pripisanim ob rojstvu, čutijo le najrahlejšo povezanost, kar pa jim v vsakdanjem življenju ne povzroča nelagodja. Lahko se identificirajo brez spola, z drugimi spoli in delno kot ženske.

Neutrois (ang. neutrois) je nebinarna spolna identiteta, pri kateri oseba, ki je neutrois, čuti nevtralno spolno identiteto. Če gre pri aspolni identiteti bolj za odsotnost kakršnekoli spolne identitete, gre pri neutrois ponavadi za občutenje spolne identitete, ki je nevtralna. Pri neutrois osebah je pogosta spolna disforija in nekatere osebe želijo prilagoditi svoj videz bodisi samo z oblačili in pripomočki, lahko pa želijo tudi tranzicijo. Disforija ni pogoj za to spolno identiteto, saj kot pri vseh spolnih identitetah tudi za neutrois velja, da vsaka oseba dojema in živi svojo spolno identiteto tako, kot jo čuti in razume sama.

Interspolna oseba (angl. intersex person) je oseba, ki ima telesno anatomijo in biološke postavke ter spolne karakteristike (eksterne ali interne spolne organe, kromosome, gonade (spolne žleze) ...), ki onemogočajo, da se osebi pripiše ženski ali moški biološki spol, kar je sicer eden izmed prvih dogodkov ukalupljenja v binarni spolni sistem, ki jim je novo rojena oseba izpostavljena. Interspolni otroci ali osebe so v večini primerov primorane prestati kirurške posege in hormonsko zdravljenje. Tekom korektivnih kirurških posegov se spolni organi usklajujejo z družbeno normativnimi in sprejemljivimi velikosti za klitoris in penise. 'Normalizacija' spolnih organov je mnogokrat zdravstveno nepotrebna, vendar se jo izvaja zaradi uklona družbenim normam ter stigmi, ki jo družba izvaja nad vsemi osebami, ki v celoti ne sovpadajo z normativi binarnega spolnega sistema.

Femme je LGBTQ+ žensko spolno izražanje in identiteta, ki opisuje lezbične ženske. Nanaša se na spol in spolno izražanje oseb, ki se identificirajo kot ženske.

Butch je LGBTQ+ moško spolno izražanje in identiteta, ki opisuje lezbične ženske. Nanaša se na spol in spolno izražanje oseb, ki se identificirajo kot ženske.

NAS POVEŽI!

Kvirspolnost (angl. genderqueer) je krovni termin, ki zajema spolne identitete, ki presegajo binarni spolni sistem. Kvirspolna identifikacija vključuje vse spolne identitete, ki so izven cisnormativnih spolnih identitet (moška ali ženska). Kvirspolna oseba se lahko identificira kot ženska in moški hkrati, kot občasno ženska in občasno moški, ali pa niti kot ženska niti kot moški (aspolnost, neutrois). Kvirspolna spolna identiteta lahko nakazuje tudi fluidnost spolne identitete (prehajanje med raznimi spolnimi identitetami) ali pa spolne identitete, ki so skupek mnogih spolnih identitet (trigender, pangender).

Transvestit_ka (angl. transvestite) je oseba, ki se preoblači v oblačila, ki so po družbenih normah pripisane osebam drugega spola, kot je oseba sama ali kot je osebi bilo pripisano ob rojstvu. Razlogi, zakaj se oseba preoblači, so mnogi, med njimi so lahko želje po drugačnem spolnem izražanju, zabava, subverzivnost, seksualna gratifikacija / privlačnost itd. Transvestitke_i lahko začnejo proces prilagoditve spola ali pa svojo spolno identiteto in spolni izraz izražajo zgolj s preoblačenjem.

Demigender (with third gender) je oseba, ki se pretežno opredeljuje kot nebinarna, v večini kot brezspolna in se v manjši meri vseeno opira na binarna spola.

Tretji spol (ang. third gender) je koncept, kjer osebe niso opredeljene kot moški ali ženske, ampak kot nekaj drugega. Gre za socialno kategorijo v kulturah, kjer priznavajo več spolov.

Epicene je pomanjkanje razlik med spoloma, kaže na značilnosti obeh spolov in hkrati jih ne, gre za nebinarno spolno identiteto. Oseba ne izbira partnerk_jev na podlagi njihovega spola. Niso biseksualke_ci, saj spola sploh ne jemljejo v obzir, ga ne priznavajo in menijo, da je pomembna osebnost.

Aliagender opisuje tretji spol, ki je ločen od moškega in ženskega, ni androgen niti nevtralen, temveč zelo močen, specifičen spolni občutek, ki ni ne moški ne ženski. Izraz uporabljajo osebe, ki se identificirajo kot tretji spol in ne želijo slediti specifični spolni kulturni identiteti.

Panspolnost (angl. pangender) je spolna identiteta, kjer se oseba ne identificira s spolnima identitetama v binarnem spolnem sistemu, temveč se identificira kot nekdo, ki ima mnoge ali vse spolne identitete. Izraz panspolnost je vsebinsko podoben izrazu kvirspolnost.

Transspolna oseba (angl. transgender person) je oseba, katere spolna identiteta ni cisspolna; pri transspolnih osebah se spol, ki je bil osebi pripisan ob rojstvu, ne ujema s spolno identiteto, ki jo čuti oseba sama in s katero se identificira. Transspolna oseba doživlja neujemanje med lastno spolno identiteto in tisto, ki ji je bila pripisana s strani družbe. Transspolne osebe lahko željo svoje telo in zunanji videz prilagoditi svoji spolni identiteti (transseksualnost) ali pa ne pristajajo na to, da se morata telo in zunanji videz prilagoditi spolni identiteti. Sem sodijo različne identitete: transseksualne osebe, aspolne osebe (brez spola), nebinarne osebe (osebe, ki se ne identificirajo kot moški ali ženske), kralji_ce preobleke, transvestitke_i itd. Latinska predpona trans pomeni 'preko', 'onkraj' ali 'na drugi strani'.

Spolna fluidnost (angl. genderfluid) je spolna identiteta, pri kateri osebe čutijo, da je njihova spolna identiteta fluidna. To pomeni, da se njihova spolna identiteta spreminja od enega spola k drugemu, ni statična, temveč prehaja med dvema ali več spolnimi identitetami. Spremembe med različnimi spolnimi identitetami lahko občutijo bodisi iz danes na jutri, glede na situacijo, na več mesecev itd. Vsaka spolno fluidna oseba spolno fluidnost občuti po svoje.

Težke življenjske prilike prebivalstva so me napotile, da sem delo v šoli preokrnil iz običajnih tirov. Šoli in delu niso dajali osnove samo predpisani učni načrti, ampak življenje. Na živih ljudskih potrebah sem gradil, da dvignem speče ljudske sile ter zavrem gospodarski, socialni, kulturni in nravni razkroj tukajšnjega ljudstva. Kako bi se mogel omejiti zgolj na oficielno šolo, na predpisane učne načrte in mrtvo gradivo v njih tam, kjer stanuje ljudstvo še v dimnicah med okajenimi stenami, na prstenem podu, ob odprtem ognjišču, v zadehlem zraku, nasičenem pare in dima; kjer ljudje, zaviti v razpadajoče cunje, spe v hlevih na stelji; kjer nevednost, vraževerstvo zatirajo pot, ki drži k izboljšanju krajevnih razmer; kjer uspavajo matere otroke z mlekom, žganjem. prežganim sladkorjem; kjer poedinici izkoriščajo nevedno prebivalstvo; kjer je med prebivalci nad 30 % analfabetov. Kaj je že storila šola, da zajezi razkroj hribovskega življenja? Kaj je storila cerkev, kje se pozna nje delo?

Josip Jurančič, Iz šole za narod (1930)

»Teorija diktature Lenina in Trockega tiho predpostavlja, da ima revolucionarna ~~ster~~ stranka za socialistični prevrat že izdelan recept, ki ga je treba samo odločno uresničiti. Žal pa – ali če hočete, k sreči – ni tako. Uvesti socializem še zdaleč ne pomeni uresničiti vsoto izdelanih predpisov, nasprotno, uresničenje socializma kot gospodarskega, socialnega in pravnega sistema je popolnoma zavito v meglo prihodnosti. Naš program ~~nauk~~ nakazuje samo maloštevilne temeljne smeri, v katerih je treba iskati rešitve, in še ti kažipoti večinoma opozarjajo na to, kaj odpraviti, da utremo socialističnemu gospodarstvu pot, ni pa nobenega socialističnega strankinega programa in nobenega socialističnega ~~ucbej~~ učbenika, ki bi nas poučil o tem, kakšni naj bodo nešteti, veliki in mali praktični ukrepi, da bi uresničili socialistična načela v gospodarstvu, pravu in v vseh družbenih odnosih.«

Rosa Luxemburg, K ruski revoluciji. Izbrani spisi (1977)

“Knjižnice v svetu in pri nas so prostor za prost pretok informacij, omogočajo demokratično izražanje mnenj in zagotavljajo enakovreden položaj vsem uporabnikom knjižničnih storitev.”

Ravnateljica UKM
Zdenka Petermanec

Univerzitetna knjižnica Maribor

Predstavitev pesniške zbirke "O ljubezni" z avtorjem
Teodorjem Lorenčičem

23. 1. 2018, ob 18.00
(moderira Borut Gombač)

Predstavitev knjige
"Sreča na vrvici"
z avtorjem
Vitanom Malom
16. 1. 2018, ob 18.00
(moderira Borut Gombač)
Predstavitev slike "Hiša z belo ograjo" s slikarjem in politikom
Adolfom Hitlerjem
9. 1. 2018, ob 18.00
(moderira Borut Gombač)
Predstavitev zgodovinskega romana "Noriško kraljestvo - beli panter" s pisateljem in politikom **Janezom Janšo**
4. 1. 2018, ob 18.00
(moderira Borut Gombač)

saj so bili prijatelji iz osnovne šole še kasneje moji sosošolci ali sošolci v srednji šoli popolnoma drugačne osebe. *Niso več tisto, kar so bili.*

Ko odrastemo, ljudje postanemo uklonljivi. Ne izražamo se tako, kot smo se včasih, in se uklanjamo sankcijam sovrstnikov in družine. Ko pa smo še otroci, si povemo vse, čeprav to zna biti včasih kruto. Spomnim se, kako je mali fant iz prve triade mojo malo močnejšo kolegico vprašal, če je noseča. To je bleknil brez pomisleka in niti ni nujno mislil zlobno, a kolegica se je smejala, saj ji je bilo iskreno smešno, da je otrok lahko pomislil na kaj takšnega.

Zdaj pa razmislite, kako bi bilo, če bi vas odrasla oseba vprašala kaj takega. Sicer je malo verjetno, a se gotovo ne bi smejali, ampak bi mu dali eno prek ust, se užaljeno zavihteli na petah in odšli s povešenim nosom.

V prostorih, kakršnih je šola ali prva služba za predstavitev svoje osebnosti, je ovira prav ta, da ne vemo, kako se bodo drugi posamezniki na naše obnašanje odzvali. In mi se, patološko izraženo, človeško prilagajamo tistim, katerih osebnost nam je všeč. Od njih sprejmemo določene lastnosti: način govora, mišljenja; na nek način prostituiramo svojo osebnost. Namesto da bi izražali značilnosti naše resnične osebnosti in občutke, prevzamemo maske prijateljstva, skrbi in interese ter tako na skrivaj zatiramo svoj pravi jaz. Ljubimo tisto, kar ljubijo drugi, in sovražimo tisto, kar naj bi bilo osovraženo po mnenju naših osebnih avtoritet.

Zdaj pa se zazrite vase in se vprašajte: *Kakšna oseba ste vi in ali ste zares tisto, kar želite biti?*

WHO AM I?

Etika in običaji od ljudi zahtevajo, da hlinijo interese do drugih z namenom manipulacije … Ljudje si postanejo odtujeni, ker vsakdo skuša na skrivaj iz drugega narediti sredstvo.
- Charles Wright Mills

Resnični jaz. To je kratka in izmuzljiva misel, ki se ti, če ji dovoliš, trmasto zarije v možgane.

Gre za vseživljenjsko raziskovanje; podobno kot je koncept odraščanja. Večina se nas rodi v družini, ki nas sprejme z brezpogojno ljubeznijo, od staršev jemljemo sankcije in odraščamo pod njihovimi pravili, kot so: "Pospravi sobo, ker pridejo gosti, ne govori grdih besed, pojej vso zelenjavo s krožnika in ne puščaj odprtega pokrova od stranišča." Od nas pa je odvisno, do kolikšne mere jih bomo jemali resno.

Kaj je koncept resničnega jaza?

Gremo lepo po vrsti.

Sprašujemo se, kako si olajšati lastno življenje. Skušamo si ga narediti po svojih merilih; kako se obnašati, izražati, delovati. Ljudje se večinoma počutijo dobro v svoji koži zaradi sposobnosti, da se razumejo z drugimi osebami. Ampak, ali to pomeni, da posamezniki prodajajo svojo podobo osebnosti? Ali to, da se zaradi potrebe po popularnosti odtujijo od svojega resničnega jaza? Že iz srednje šole opažam, kako je izraz karizmatičnosti in osebnosti pri nekaterih bil vpadljivo nepristen. In to se je še kako videlo,

MODRE VINJETE

Zadnjič mi je cimer, s katerim na mesec morda spregovorim 3 besede, zaupal, da postaja vse bolj depresiven. Začel se je zavedati dejstva, da mu študij na Filozofski fakulteti ne bo prinesel službe z dostojnim plačilom. Še sam ne ve, zakaj se je sploh odločil za družboslovno smer, saj niti noče postati profesor. Sedaj je v drugem letniku in kljub zanimivemu predmetniku pravi, da se več ne more spraviti k učenju, ker je izgubil vsakršno motivacijo. Ob vsej tej brezciljnosti se mu ne zdi več smiselno, da bi še naprej vlagal svoj trud in čas v pisanje seminarskih nalog in učenje. Povedal mi je tudi, da prihaja iz družine, kjer so bili vsi inženirji in strojniki, zato je začel razmišljati, da bi se prepisal na FERI. »Če grem na FERI, bom mogoče celo dobil normalno službo,« mi je z zanosom povedal. »Mogoče pa bom šel v tujino. Bi ti šla v tujino?« Izpila sem še zadnji požirek iz kozarca in mu odgovorila: »Poznam ljudi, ki so odšli v tujino in skoraj vsi so se vrnili domov ali pa delajo v gostilni za šankom. Mislim, da je doma vseeno lažje. Saj veš, v tujini uspe zgolj eni osebi od 1000.« Rahlo se je zasmejal in prikimal. »Danes spet pride po najemnino. Zaslužim zgolj 500 evrov neto in ko ji plačam to najemnino, mi ne ostane skoraj nič,« je potarnal in si začel pripravljati zajtrk. Očitno je bilo, da želi nadaljevati s pogovorom, a sem se vse bolj začela gibati proti svoji sobi, ko je zaklical: »A si slišala, da bomo mladi morali šparati za penzijo?« Nič nisem odgovorila, le zaprla sem vrata in začela razmišljati. Pesimistični scenariji, o katerih pišemo, postajajo vsak dan bolj resnični. Mi smo propadla mladina.

Kolektiv se je odločil, da je nujno treba odgovoriti na nebuloze, ki jih je za Večer povedal eden od bivših rektorjev Univerze v Mariboru. »Očitno so vsi isti,« mi je odmevalo v možganih. Rektorji_ice, profesorji_ice, študentski_e svetniki_ce itd. Malomeščanska liberalna sodrga, ki nikoli ne izpusti priložnosti, ko se je treba potegovati za čast, ugled in denar. Njihov neomajni oportunizem se mi gabi do take mere, da ponoči ne morem spati. Po premlevanju smo kolektivno dorekli, da spišemo pismo bralcev za Večer in opozorimo na pereče probleme, ki se dogajajo na Univerzi. Ko smo prišli do točke, kjer se mora nekdo podpisati pod člankom z imenom, pa je nastala tišina. Nihče se ni hotel podpisati, še posebej ne tisti, ki še vedno študiramo. Strah nas je bilo posledic. Kakšnih točno, ne znam pojasniti. V prsnem košu me je skelelo še nekaj dni.

Ti, ki zahtevaš od študentov in študentk, da se opredelijo in uprejo. Ti, ki zahtevaš pogum in resnico. Kako bomo karkoli spremenili med mladimi, če si niti mi ne upamo povedati resnice.

Druženje s podobno mislečimi – super. Bila sem rahlo živčna, saj se nikoli ne počutim povsem sproščeno, ko pridem v krog ljudi, ki jih še ne poznam dobro. Večkrat sem zato zakorakala na balkon in si prižgala cigaret. In ja, žal je tako, da se zanimive debate vedno začnejo na čiku. Tudi v tem primeru se je odprla debata, ki pa me je precej šokirala. Realnost je, da večina aktivistk_ov, ki se opredeljuje za levičarke_je, zagovarja liberalne in postmodernistične teorije – ali pa še kaj hujšega. Človek bi si mislil, da med intelektualnimi krogi ne boš priča izjavam, kot so: »Ženska se danes sama odloči ali bo gospodinja ali ne in to moramo spoštovati!«. Takšne izjave pridejo le od ljudi, ki ne razumejo kapitalizma. Če je socialno produktivno delo potisnjeno v zasebno sfero, ki ga ženske izvajajo zastonj (z ljubeznijo za kapitaliste), smo se očitno poslovili od kakršnekoli ženske enakopravnosti. Dolga pot je še pred nami.

V četrtem razredu se mi je pripetila krivica, ki je vplivala na to, da sem si zavestno rekla: »Sovražim vse izdajalce«. Več fantov iz različnih razredov je imelo na porasli planjavi blizu šole »bunkerje«. Starejši so tam odkrivali prve čare ljubezni in tobačni dim, medtem ko s(m)o mlajši odhajali tja v boj za svobodo in svojo lastno postojanko. Dekleta smo izvedela, da tudi naši sošolci zahajajo na Goliše, zato smo se odločila, da gremo po pouku raziskovati teren. To so bili tisti časi, ko smo se lahko otroci po koncu šole brez spremstva učiteljev in učiteljic prosto gibali po šolskih in tudi drugih površinah. Večina je igrala nogomet in košarko, spet druge smo igrale gumitvist, tretji pa so hodili zapravljati svojo žepnino v bližnjo trgovino. Igrali pa smo se tudi na Goliščih, pri potoku klampfer in pri zapuščenemu mlinu. S sošolkami smo se kot prave partizanke skrivale po grmih, zaraščenih območjih in odkrivale bunkerje. Nikogar sicer nismo srečale, ker smo bile očitno same, a naša pustolovščina je bila na vrhuncu. Po končani izvidnici smo se odločile, da naredimo lasten bunker. Predlagala sem, da ga postavimo na drevesu, saj bomo tako najbolj varne, imele pa bomo tudi najboljši razgled. Neverjetno naključje je bilo, da smo v nekem grmu našle staro lestev, s katero smo splezale na odročno drevo z najboljšo razgledno točko. Nepopisna sreča – z lastnim bunkerjem smo se pridružile igri. Toda že drugo jutro smo odkrile, da so nam sošolci ukradli lestev, jo uničili in uporabili za streho, preko katere so položili vojaško plahto. Jeza je bila nepopisna, še toliko hujša, ker so nam to naredili sovrstniki. Skovale smo načrt in se pripravile na vojno. Ker sem mimo Goliš hodila v šolo, sem dobila nalogo, da že zjutraj na poti v šolo nalepim plakat, ki bo oznanil začetek vojne. Doma mi je brat na list papirja narisal lobanjo, ki se pojavi na začetku filma The Goonies, s pripisom: »Vojna se začenja. Vsi boste umrli.« Takoj zjutraj sem plakat nalepila na našo bivšo lestev ter odšla v šolo. Po koncu pouka smo se iz preventive odločile, da ne odidemo do Goliš. Vzele smo gumitvist in začele skakati, ko sta do nas pristopila dva sošolca in povedala, da se moram zglasiti pri razredničarki. Ni mi preostalo drugega, kot da jima sledim. Prestrašeno sem stopila v učilnico, kjer sta sedela učiteljica in sošolec Matic. Učiteljica je v roki držala papir in ko sem se tiho usedla v prvo klop, sem se znašla iz oči v oči z lobanjo. Učiteljica je zavpila: »Si ti to nalepila?« »Če so nam pa lestve ukradli,« sem hitela Sošolec ni ostal tiho in med nama se je razplamtel prepir. Učiteljica je oba prekinila in se obrnila k meni. »Kaj se to pravi, da groziš svojim sošolcem. A si ti normalna?« Od tu naprej se več ničesar ne spomnim.

Dekleta smo dobila prepoved zadrževanja na Goliščih, medtem ko so fantje lahko prosto zahajali tja. Po tem dogodku smo se tudi nehale igrati z gumitvistom.

VOJNA SE ZAČENJA!

Ko postaneš del skupine, ki ima podobna prepričanja kot ti, ki se bori za iste cilje, ki verjame, da lahko le skupaj kaj spremenimo, nisi več sam. Ko ugotoviš, da tudi resnično mislijo, kar govorijo in da ti bodo kadarkoli v oporo, postanejo tvoji prijatelji, tvoja družina. Čez nekaj časa pa začnejo nekateri odhajati. »Nič se ne da narediti. Pet let že delamo, pa se ni nič spremenilo,« je po navadi argument. Spet drugi obtožijo celo skupino, da ne dela pravilno in da je povsem nedemokratična in se sprašuješ, ali si res zajebal stvar ali pa so to zgolj izgovori. Spet drugi odidejo, ker se soočajo s številnimi težavami in morajo preživeti. Pa si jezen na njih. Jezen na ves svet, ker nas je že tako malo. Jezen, ker vidiš, da so v skupini ljudje, ki imajo *goro* težav, *goro* obveznosti, pa še vedno vztrajajo. Potem potarnaš »starim« aktivistom_kam v skupini in jim poveš, da bi najraje vse zadavil. Pa ti rečejo, da moraš razumeti. Pa ti ne uspe, ker si preveč jezen. Pa se čez nekaj časa pomiriš in koga zbodeš, kdaj se bo vrnil. Pa se ne. Skoraj nihče se ne vrne. In ko misliš, da si že povsem pomirjen, te povsem iz tira spravi odgovor na vprašanje, kdaj bo prišel nazaj: »Jaz nikoli ne grem nazaj, jaz grem samo naprej.«

Pomembne vrednote so mi bile čustvena stabilnost, moč, razgledanost in razumskost. Vrednote, ki naj bi jih pripisovali moškim. Seveda so liberalne feministke takoj poskočile, da to pomeni podrejanje moški dominaciji, da zgolj želim biti sprejeta v moškem svetu. V številnih progresivnih organizacijah je še vedno veliko moških in ženske naj bi se ves čas dokazovale s tem, da sprejemajo njihove (moške) vrednote. Če so uspešne, postanejo »one of the boys«. Liberalne feministke opozarjajo ženske na nepazljivo popuščanje patriarhalnim predsodkom, kar jim ne pomaga v boju za enakopravnost. S sprejemanjem moških vrednot, ki prevladujejo v številnih gibanjih in organizacijah, se ženske zgolj vdamo koristi namišljenega višjega dobrega. Vprašam pa vas, zakaj so zgoraj naštete vrednote zgolj moške vrednote? Popolna neumnost.

neUM*nost

Ni najboljša,
ni najslabša,
rektor je nesnaga, seksist, kavbojc,
zatisnil je oči pred nepravilnostmi,
odkritimi s strani komisije, ki jo je sam določil,
ustavnega sodišča ne upošteva,
noče odit, menda bo tožil univerzo, svašta!
a saj s sodiščem si je znanec,
z(a)govarjal se je že kot žrtev
grozne sindikalistke visokošolskega sindikata,
njena izjava bojda sprila je osebne travme
in tako dalje in tako naprej, jada jada,
na srečo ni zmagal, zmagala je ona, bravo!
človek pa še kar miga in se pretvarja, da je vse okej,
mediji tudi ne prikažejo prave slike,
skrivajo se pod krinko nevtralnosti,
toda kdor je nevtralen v krivični situaciji, je že zavzel pozicijo – pozicijo zatiralca!
Študentje so pasivni, po večini,
to je posplošitev, žalostno resnična posplošitev,
sploh ne vedo, kdo je rektor,
morda niti ne poznajo pomena besede »rektor«,
njihova razmišljanja ne sežejo onkraj sošolkinih zapiskov (v izpitnem)
in žirafe na Štuku (preostale dni),
to ni posplošitev, to je absurd,
parodija,
cirkus
in glavni krotilec, Igor, ne dela veliko ...

... vse živali so že krotke.

To mi pesem, to je basen,
njen moralni nauk – študiraj raje drugje.

*UM - Univerza v Mariboru

The capitalist machine is still working.

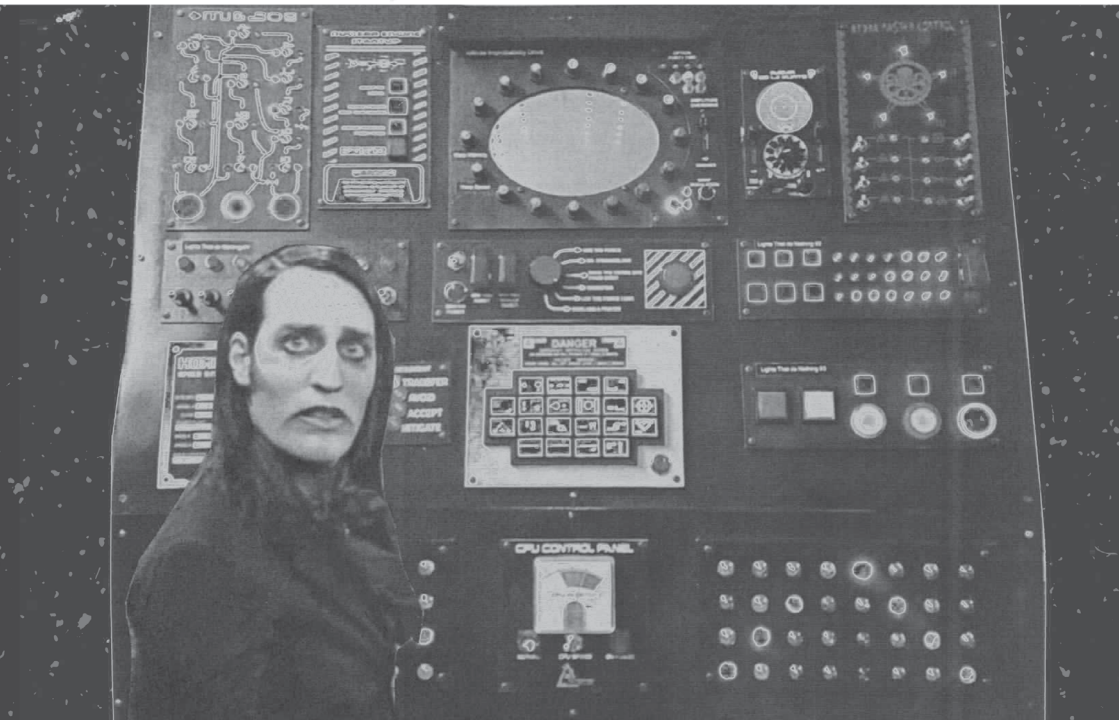

Znižajmo davke (da bo kapitalistom ostalo več profita)?

Kadarkoli prižgemo televizijo in si ogledamo kakšen prispevek ali pogovor o davkih, lahko poslušamo zagovornike kapitalistov (navadno je to Samo Hribar Milič), ki imajo polna usta laži. Predvsem laži o previsokih slovenskih davkih, ki naj bi »dušili« gospodarski razvoj. To laž kapitalistični razred pri nas ponavlja že vrsto let, zaključek pa je nekako tak: če bi v Sloveniji kapitalistom ukinili davke, bi stopili v utopijo. In v tovrstnih pogovorih in oddajah se redkokdaj najde oseba, ki bi vrlim kapitalistom rekla, naj nehajo lagati. Perpetuiranje te laži o visokih slovenskih davkih pa nas je pripeljalo že tako daleč, da so ta diskurz ubrali tudi delavci – čeprav bodo oni tisti, ki bodo ob morebitnem znižanju davkov največ izgubili.

Resnica je takšna, da se Slovenija pri večini davčnih bremen uvršča nekje v povprečje EU in tudi v povprečje držav OECD, pri čemer vidno odstopa pri višini davka na dobiček – slovenski kapitalisti plačujejo zgolj 19 % davek na dobiček, nekaj let nazaj pa so plačevali zgolj 17 %, kar je že na meji davčnih oaz (15 %). V Avstriji je davek npr. 25 %, v Belgiji 33 %, na Portugalskem 22 %, na Slovaškem takisto. Nižjega v EU imajo npr. Romunija, Bolgarija in Hrvaška. Pri čemer gre izpostaviti, da ima Slovenija zaradi številnih davčnih olajšav efektivno davčno stopnjo na dobiček zgolj 11,6 %, kar je najnižje v EU! Lahko ste prepričani, da se Samo Hribar Milič in Gospodarska zbornica Slovenije tega zavedata.

Prav tako je laž, da je pri nas previsoko obdavčeno delo. Če gremo pogledat podatke eurostata (Evropskega statističnega urada), so bili povprečni stroški dela na uro v Sloveniji leta 2016 le 16,2 evra na uro, povprečje EU pa je znašalo 25,4 evre na uro. Treba je povedati še, da se Slovenija po deležu socialnih prispevkov, ki ga na bruto dohodek plačajo delavci, uvršča na prvo mesto v OECD, po deležu socialnih prispevkov, ki ga na bruto dohodek plačajo delodajalci, pa se uvršča pod povprečje OECD. To pomeni, da v Sloveniji delavec za socialne izdatke prispeva 22,1 odstotek bruto plače, kapitalist pa zgolj 16,1 odstotek – to skupaj nanese 38,2 odstotka. Na primer v Avstriji pa znaša prispevek delavca 18,2 odstotka bruto plače, prispevek delodajalca pa 21,7 odstotka, kar skupaj nanese 38,9 odstotka – torej približno toliko kot pri nas. A s pomembno razliko – pri nas so delavci bolj izkoriščani kot v Avstriji, kapitalisti pa v žep pobašejo večji delež denarja.

Na koncu se lahko za hip ustavimo še pri DDV-ju (davku na dodano vrednost), ki pri nas znaša 22 % – tudi tukaj ne štrlimo iz povprečja. Višji DDV od Slovenije v Evropi imajo: Švedska, Finska, Danska, Norveška, Irska, Hrvaška, Madžarska, Romunija, Grčija, Poljska in Portugalska. Enako visoko stopnjo (22 %) imajo Italijani. Dvajset oziroma enaindvajset odstotno stopnjo imajo: Nizozemska, Belgija, Francija, Španija, Združeno kraljestvo, Avstrija, Litva, Latvija, Estonija, Bolgarija, Češka in Slovaška. Manj kot 20 % stopnjo pa

imajo Luksemburg (15 %), Nemčija (19 %), Malta (18 %), Ciper (19 %), od nečlanic EU pa Andora (4,5 %) in Švica (8 %).

Pomembno je vedeti, da Slovenija NI nadpovprečno obdavčena država, če pogledamo koliko so obdavčeni kapitalisti, ugotovimo, da so le-ti obdavčeni precej pod povprečjem EU in OECD. Lahko se strinjamo z ugotovitvijo, da delavci plačujejo previsoke davke, a višje plače lahko dosežemo z lahkoto – kapitalistom njihov delež zvišamo (saj je podpovprečen), delavski delež davka pa znižamo, saj je občutno previsok glede na primerljive države – skupna stopnja pa bo ostala enaka. In kadarkoli začne kdo lagati, da so v Sloveniji davki previsoki, mu povejte, da je napačno informiran oziroma da se na debelo laže.

Povzetek:
- Predstavniki kapitalističnega razreda lažejo, ko trdijo, da so previsoko obdavčeni.
- Kapitalistični razred je pri nas podpovprečno obdavčen, delavci pa nadpovprečno.
- Če želimo doseči višje plače, je treba razbremeniti delavce in bolj obremeniti kapitaliste.
- Če pa bomo želeli še kaj več, bomo morali odpraviti kapitalistično izkoriščanje.

Sledi pa še nekaj relevantnih statističnih podatkov, ki jih najdete na eurostatovi spletni strani:
- Eurostat, april 2017. Hourly labour costs. Dostopno na: http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Hourly_labour_costs (februar, 2018).
- Eurostat, april 2017. Wages and labour costs. Dostopno na: http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Wages_and_labour_costs (februar, 2018).
- Eurostat, december 2017. Tax revenue statistics. Dostopno na: http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Tax_revenue_statistics (februar, 2018).

NARIŠI

Pogoste pojavne oblike:

- spolne fluidnosti

ŽENSKA + MOŠKI =

\+ =

INTERSPOLNOST + NEUTROIS =

\+ =

3. SPOL + DEMIGIRL =

\+ =

ANDROGENOST + ŽENSKA =

- bispolnosti

\+ =

MOŠKI + ŽENSKA =

\+ =

ANDROGENOST + NEUTROIS =

\+ =

3. SPOL + DEMIBOY =

\+ =

DEMIAGENDER + DEMIGIRL =

\+ =

3. SPOL + DEMIAGENDER =

BULLSHIT

!! Kako prepoznati newagerske traparije v člankih, knjigah, govorih in debatah !!

1. Ali je omenjena avra?

2. Tekst vsebuje tabele in/ali grafe.

3. Avtor/govornik se sklicuje na ugotovitve halucinogenega šamanizma.

4. Vsebuje trditve kot so: “vsi smo eno”, “vsi smo vesolje”, “vsi smo bog”.

5. Naše misli lahko spreminjajo materialni svet okrog nas.

6. V tekstu ali govoru zasledimo naslednji stavek: “Zemlja ima frekvenco okoli 8 Hz. To je t.i. Schumannova frekvenca. Človeško telo uporablja to frekvenco za regeneracijo in zdravljenje. Ta frekvenca je posledica rasti vibracije planeta Zemlje in njenih prebivalcev.”

7. Nekdo se sklicuje na oz. omenja indigo otroke. Najpogosteje tako: “Otroci, ki so se inkarnirali v zadnjem času, se razlikujejo od predhodnih generacij. Ne imenujemo jih brez razloga »otroci luči«, »otroci tisočletja« in »indigo otroci«. Ti otroci imajo visoko razvito zaznavanje, so zelo senzibilni in praviloma medialno nadarjeni. Prav nobene tolerance nimajo do nepoštenosti in nepristnosti. Vedo, če kdo laže, in to v trenutku!”

8. Zelo pogosto omenjanje “karme” in “karmičnega”.

9. V tekstu ali govoru se v resnem kontekstu pojavi beseda “teozofija”.

10. V tekstu ali govoru se v resnem kontekstu pojavi beseda “psihosinteza”.

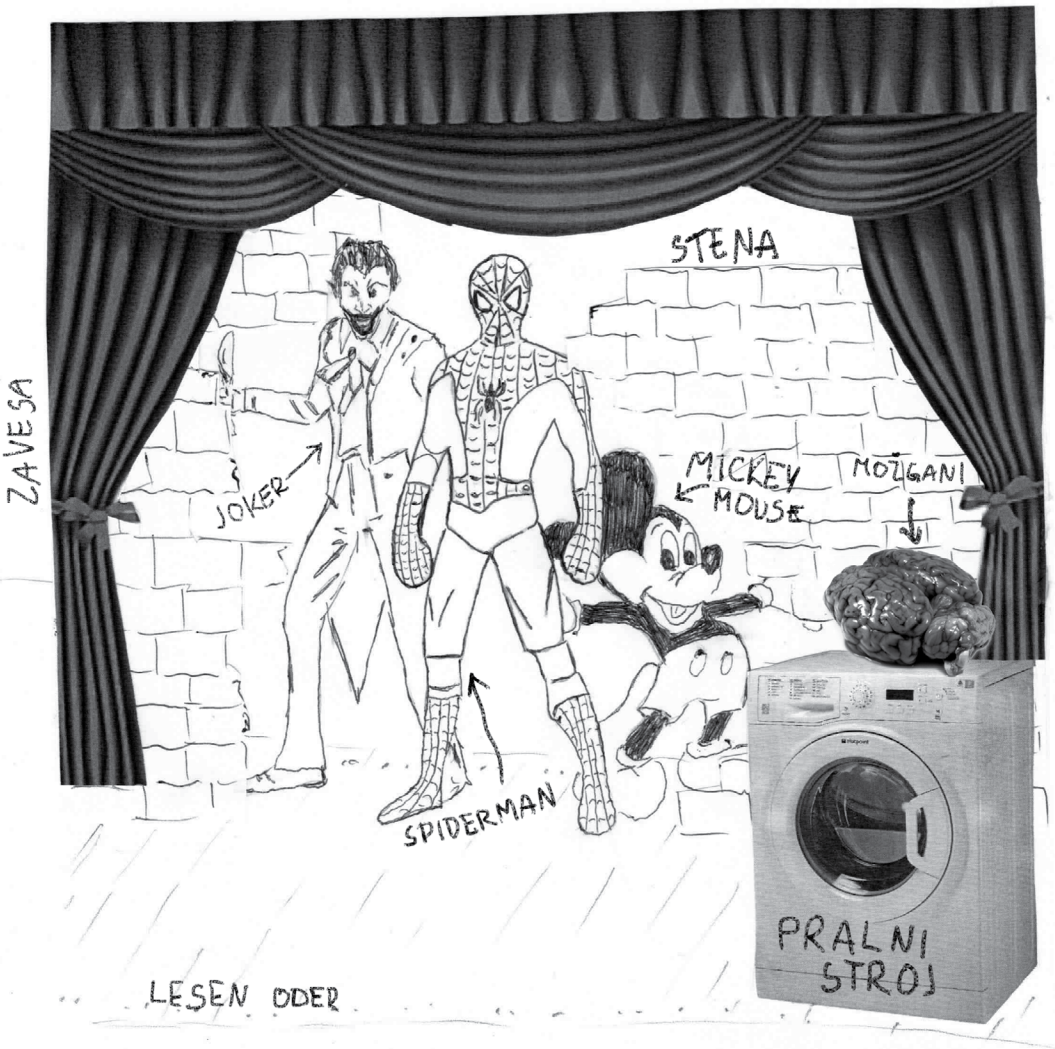

Samo, da je četrta stena padla.

PUBLIKA

Kličite jo po njenem pravem imenu

Mojim dnevom niso potrebne zaimske označbe,
Ekvivalenten je dan dnevu, ne gre za kakšne posebne enačbe.
Ne živim pod rdečim šotorom, moja teta se ni preselila,
Sigurno se od prejšnjega tedna nisem bistveno spremenila.
To, kar me muči, je povezano z vašim dojemanjem mojega t.i. stanja.
Reči, ki jih poslušam, so posledica najhujšega možganskega pranja.
Ugnezdila se je namreč v glave mnogih ljudi
Ideja, da je treba šepetati o časih, ko ženska krvavi.
Resnično me čudi, da klanje živali ne zdi se vam sporno,
A vložka z nekaj krvi ne bi prenesel niti najperverznejši porno.
Marketingu se ne zdi narobe, če seksualno sugerira,
Teži pa ga prepričanje, da rdeča barva lahko koga kontaminira.
Akti in ode se pišejo o brezmejni mogočnosti dosega sperme,
Bog pa ne daj, da bi si dovolila med menstruacijo iti v terme.
Uporaba izrazov, kot je »žensko mesečno intimno obdobje«,
Je dokaz, da vam resničnost teles predstavlja težko nelagodje.
Ergo, naj vam v nekaj besedah pomagam priti do momenta eureka:

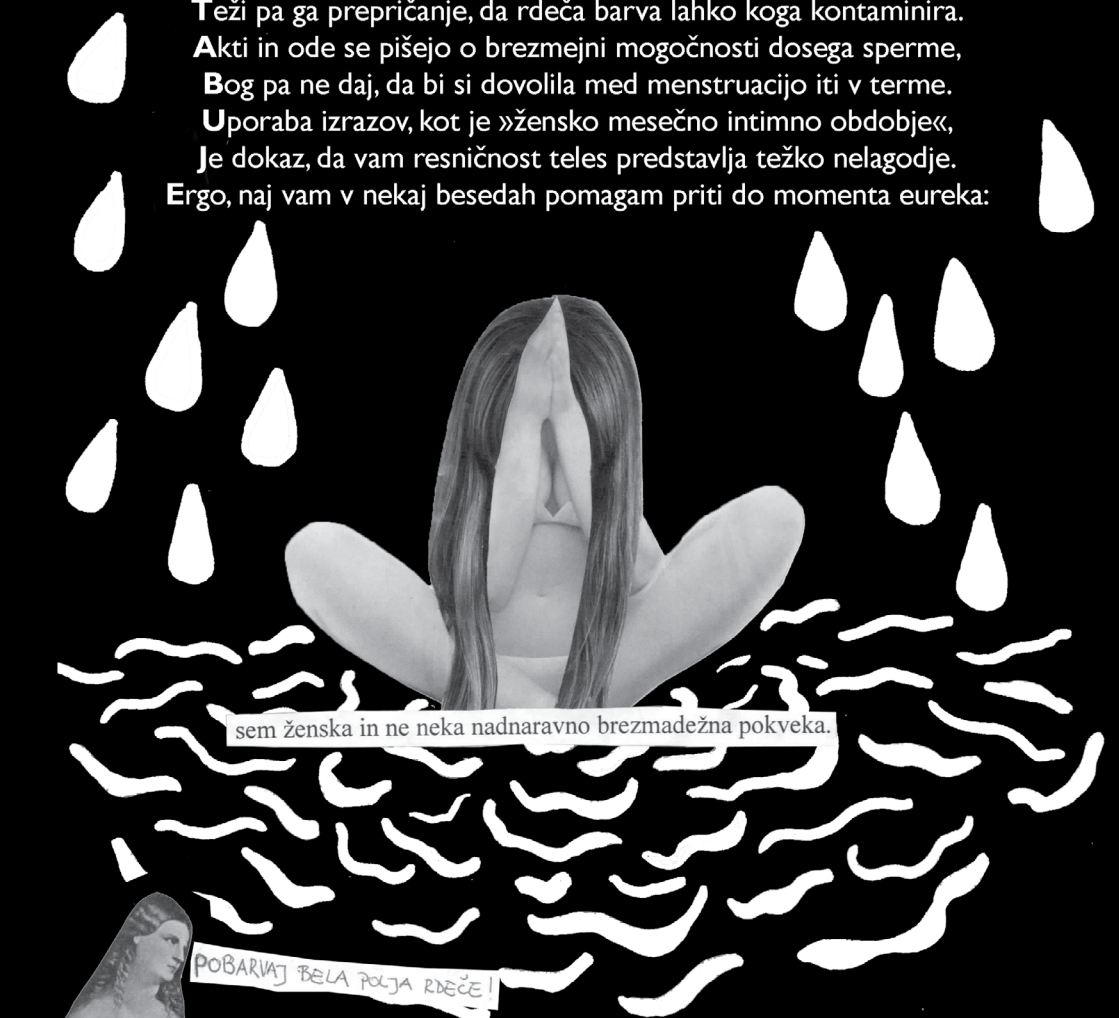

NE PUSTITE SE VOŽITI OKOLI

LOGIČNI PRIROČNIK

razmišljajte s svojo glavo!

Logična zmota, kjer neupravičeno zatrjevanje, da bo sprejetje prve trditve neizogibno vodilo v sprejetje katastrofalnega sklepa, se imenuje SPOLZKA STRMINA, slippery slope

Kadar premise ne podpirajo sklepa, ki je predmet razprave, ampak drugo trditev, ki jo pripisujemo nasprotniku zavoljo lažje zavrnitve njegovega argumenta, takrat gre za NEVEDNOST O ZAVRNITVI, »zgrešiti poanto«, ignoratio elenchi

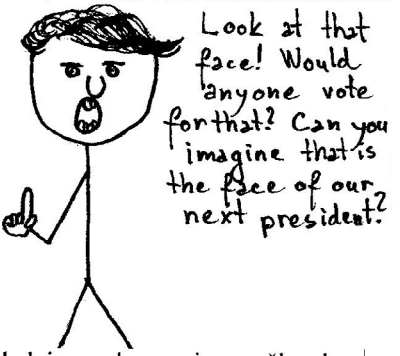

Če je verbalni napad usmerjen na človeka, namesto na argument, ki ga ta oseba zagovarja, potem je to ZMOTA PROTI ČLOVEKU, argument against the man, ad hominem

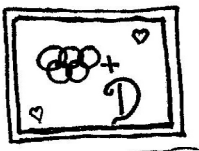

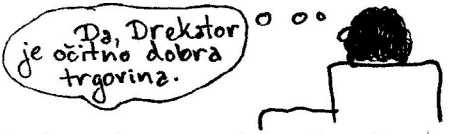

Kadar kot razlog za sprejetje neke trditve navedemo osebo, ki je avtoriteta na dotičnem področju (ali celo na drugem področju), potem gre za SKLICEVANJE NA AVTORITETO, appeal to authority, ad verecundiam

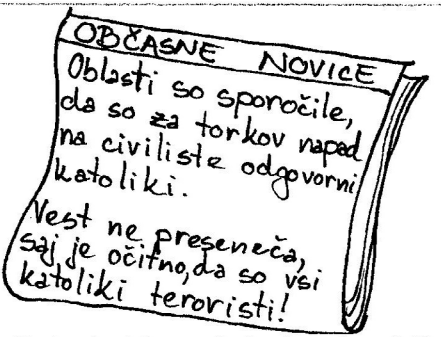

Kadar iz dejstva, da imajo nekateri člani skupine neko lastnost, napačno sklepamo, da imajo isto lastnost vsi člani skupine, potem je omenjena zmota PREHITRA POSPLOŠITEV, hasty generalization

★ Za obrazlago prelistaj po knjigi, do članka o davkih.

Če nasprotnikovo stališče zato, da bi ga lažje ovrgli, predstavimo narobe, takrat smo zagrešili zmoto
SLAMNATI MOŽ, straw man

Če ne boste opravili naloženega dela, bom moral poseči po skrajnih ukrepih! Odpuščanje mi ni tuje...

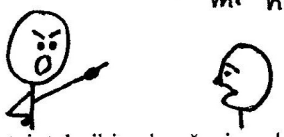

Pri tej tehniki odvračanja od razprave, v kateri grozimo z uporabo sile in moči, želimo sogovorca prepričati ali ga premagati. S tem zagrešimo zmoto, ki se imenuje
SKLICEVANJE NA MOČ, argument palice (v ozadju), appeal to force, ad baculum

Tudi slovenski begunci v ZDA, Argentini in Avstraliji so se morali prilagoditi. Zahtevajmo tod begunce tudi mi!

Namesto, da bi nasprotniku postregli z racionalnimi razlogi, navajamo razširjeno ljudsko mnenje ali splošno sprejete (ne)resnice. To zmoto imenujemo
SKLICEVANJE NA PRILJUBLJENOST, sklicevanje na splošno mnenje, the bandwagon fallacy, ad populum

Naši otroci ne morejo na morje, sodrgo bodo pa namestili na Debeli rtič.

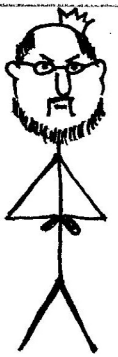

Kadar se namesto racionalnih dokazov za prepričevanje nasprotnika poslužujemo čustev, takrat gre za
SKLICEVANJE NA ČUSTVA, appeal to emotion ★

★ To zmoto prepoznamo po "otrocih" v njej.

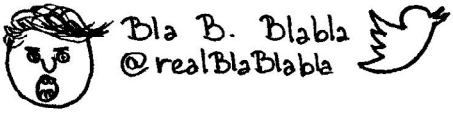

Snowing in Texas and Louisiana, record setting freezing temperatures... Global warming is a hoax!

Kadar dokaze, ki bi škodovali našemu sklepu ignoriramo in se pretvarjamo, da nam ne morejo do živega, takrat gre za
ZANIKANJE PROTIDOKAZOV, denying the counterevidence

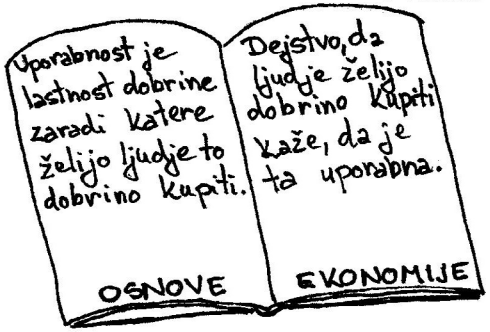

Če že vnaprej predpostavimo kot resnično tisto, kar bi morali šele dokazati, potem gre za
KROŽNO SKLEPANJE, begging the question, circulus vitiosus

Več o tematiki lahko preberete v knjigi *Zmote in napake v argumentaciji* avtorjev J. Breganta in B. Vezjaka ter na blogu https://vezjak.com.

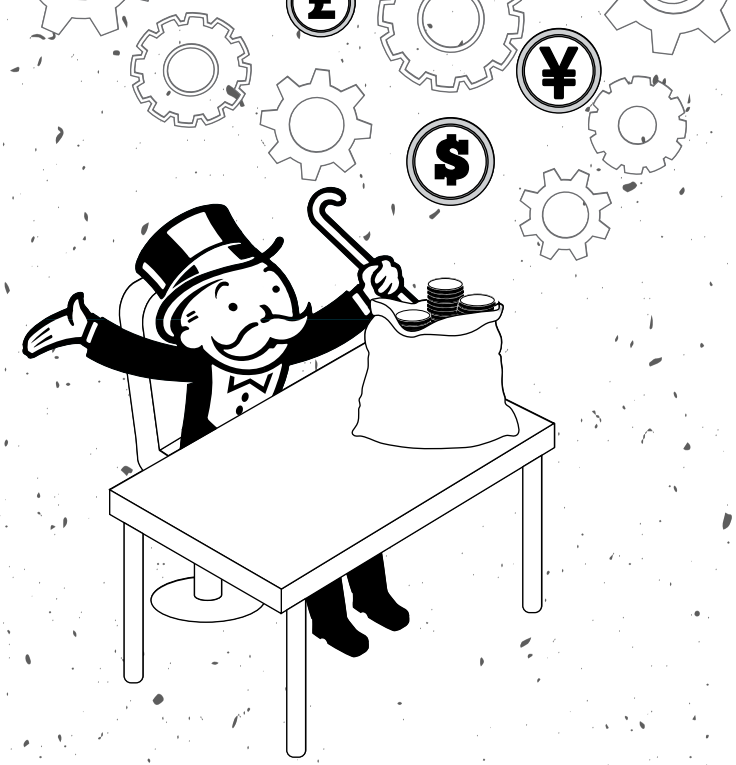

KAPITALIST_KA POBERE PROFIT

PIZDA!